

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΔΑΡΛΑΣΗ
ΟΤΑΝ ΕΦΥΓΑΝ
Τ' ΑΓΑΛΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Λογοτεχνικό Εξωσχολικό Ανάγνωσμα

Περίοδος Χριστουγέννων

Σχολιασμός αγαπημένων αποσπασμάτων

- «Το πιο μικρό είναι και μεγάλο, αρκεί να θες να δεις τη σημασία του...Είχα ανάγκη να βρω τη σημασία μου σε όλα αυτά που γίνονταν»

Ένα πράγμα μπορεί να είναι σπουδαίο ή άχρηστο για εσένα ανεξάρτητα από το πώς το βλέπεις. Μπορεί να σου έχει δοθεί μια όχι τόσο σημαντική δουλειά αλλά εσύ να πιστεύεις πως είναι σημαντική για τα προσόντα σου. Μπορεί να σου δοθεί μια σημαντική δουλειά αλλά εσύ να πιστεύεις ότι δε σου αξίζει, πως είναι μια μικρή δουλειά για τα προσόντα σου. Ο καθένας βλέπει τα πράγματα διαφορετικά από τους υπόλοιπους. Το πιο μικρό είναι και μεγάλο ή αντίστροφα, ανάλογα με τον καθένα. Το πιο μικρό μπορεί να παίζει έναν σημαντικό ρόλο. Κάθε πράγμα στον κόσμο έχει τον δικό του ρόλο, μεγάλο ή μικρό. Όμως το μικρό μπορεί να έχει μεγάλο ρόλο ανάλογα με το πώς θα το δεις και σε ποια περίπτωση. Τίποτα δεν είναι άχρηστο. Σε κάποιες περιστάσεις ένα πράγμα είναι χρήσιμο και σε κάποιες άλλες όχι. Ακόμα και κάτι μικρό παίζει τον δικό του ρόλο και μπορεί να αλλάξει τα πράγματα. Επιπλέον, ο καθένας ανάλογα με τα προσόντα του μπορεί να βρει τη σημασία του μέσα σε όλο αυτό που γίνεται. Ο καθένας μπορεί να βοηθήσει με τον δικό του τρόπο.

- « Όταν ήμουν μικρή, νομίζω πως δε με πείραζε που είχα ενάμισι χέρι και όχι δύο, όπως όλοι οι άλλοι...γοητευτικό βλέμμα» (σε συνδυασμό με σελ 7-8 προλογικό σημείωμα « Κι ήταν η πρώτη φορά...που για το διαφορετικό)

Το απόσπασμα αυτό μου προκαλεί στεναχώρια και λύπη, επειδή ενώ το κοριτσάκι γεννήθηκε με μια αναπηρία και δεν την ένοιαζε, άρχισε να τη νοιάζει, όταν τα παιδιά την κορόιδευαν λόγω της αναπηρίας της. Ενώ η μικρή Αγγελίνα είχε συνηθίσει την αναπηρία της και είχε μάθει να ζει με αυτή χωρίς να την ενοχλεί, άρχισε να αλλάζει η ζωή της, όταν τα παιδιά την κορόιδευαν και γελούσαν με αυτήν. Όταν εκείνη δάκρυσε, δεν ήξερε για ποιον λόγο συνέβαινε αυτό, αφού δεν είχε αντιμετωπίσει ξανά ένα τέτοιο πρόβλημα μέχρι

τότε. Ταυτόχρονα, μου άρεσε πολύ που είδα εκείνο το παιδί, τον Τίκο, να τη βοηθάει, να την υπερασπίζεται και να προσπαθεί να την κάνει να νιώσει χαρούμενη. Ο Τίκο, εξαιτίας του προβλήματος που είχε στα μάτια του και φορούσε γυαλιά, καταλάβαινε πώς ένιωθε η Αγγελίνα και φαίνεται επίσης πως και αυτόν τον κορόιδευαν τα παιδιά. Γι' αυτόν τον λόγο μάλιστα πιστεύω πως ο Τίκο στήριξε την Αγγελίνα, όταν βρισκόταν σε αυτή τη δύσκολη κατάσταση. Ο Τίκο ήξερε πώς ήταν να έχεις μια αδυναμία, ενώ τα υπόλοιπα παιδιά όχι. Καταλάβαινε πώς ένιωθε η Αγγελίνα και πίστευε πως το πρόβλημα στα μάτια του και η αναπηρία της Αγγελίνας τους ένωνε. Επίσης, όταν η Αγγελίνα μπήκε στο μουσείο και είδε όλα τα αγάλματα που δεν είχαν χέρια και πόδια, άρχισε να νιώθει πως ανήκε κάπου. Ένωθε πως ήταν ακριβώς ίδια με τα αγάλματα. Γι' αυτόν τον λόγο τα συμπαθούσε, επειδή ταυτίστηκε μαζί τους.

σελ.207 «Να μου προσέχετε τον Τίκο....κοιτούσε τον φόβο κατάματα»

Η μικρή Αγγελίνα μιλούσε για τον φίλο της, τον Τίκο, που είχε πεθάνει, στα αγάλματα. Τους έλεγε να τον προσέχουν, να τον φροντίζουν και να του λένε ιστορίες για ευχάριστα πράγματα. Νοιαζόταν πραγματικά για τον φίλο της και τότε που είχε πεθάνει, ζήτησε από τα αγάλματα να τον έχουν ευχαριστημένο. Πίστευε πως ο Τίκο ήταν ένας άνθρωπος που κοιτούσε τον φόβο κατάματα και πως ήταν ένας πολύ καλός φίλος. Γι' αυτόν τον λόγο, ακόμα και όταν πέθανε, ήθελε η Αγγελίνα να είναι ευτυχισμένος. Ήθελε τα αγάλματα να τον φροντίζουν σαν και αυτή, να του λένε όμορφες ιστορίες, να τον νανουρίζουν και να τον βοηθάνε. Σε αυτό το απόσπασμα ένιωσα λύπη, επειδή πέθανε ο Τίκο αλλά περισσότερο χαρά, επειδή η Αγγελίνα νοιάζεται πραγματικά γι' αυτόν και δείχνει την αγάπη της. Ο Τίκο την είχε βοηθήσει, όταν την κορόιδευαν και τώρα αυτή προσπαθεί να τον βοηθήσει που έχει πεθάνει. Δείχνει την πραγματική της φιλία γι' αυτόν. Και αυτό είναι πολύ γλυκό.

Χρήστος Ντούρος, Α1